

IN DIT NUMMER

10

MARK DE BRUIJN

DE LANGE WEG TERUG

Taco van der Hoorn had zijn beroep na zijn harde val in de Ronde van Vlaanderen in 2023 bijna opgegeven, verbleef daarna in Andorra, Wageningen, Luxemburg en Nieuw-Zeeland, en kwam tot inkeer

24

SAM OOMEN

HET VENIJN VAN GEMMENICH

De Amstel Gold Race is veel meer dan de Cauberg

32

FRANK HEINEN

WAT MOETEN WE DOEN IN TIJDEN VAN POGAČAR-OVERMACHT?

Onorthodoxe voorstellen om de heerser het wielerveven zuur te maken

54

RENATE VERHOOFSTAD

FABIO BALDATO, TROTSE ZOON EN TADEJS WIELERVADER

Op bezoek bij de ploegleider van Pogačar die zelf ooit hard viel in Parijs-Roubaix

68

WIEP IDZENGA

EVERY PICTURE TELLS A STORY (49)

Luik-Bastenaken-Luik, 1993: met o.a. Tony Rominger, Maurizio Fondriest, Rolf Sørensen en Jan Nevens

90

BRIGADIER KODAK

DE LANGE SOLO

Albert Bourlon, Thierry Mary en vele andere renners die met succes aan een lange solovlucht begonnen

98

ERIK BROUWER

DE BARD VAN FAUSTO COPPI

Mario Ferretti, beroemd radiocommentator,
fascist en boezemvriend van Coppi

112

WILLIE VERHEGGHE

BOBBY, MATJE EN BRAM

'Koester deze renner, Hollandse broeders
van de fiets'

116

HERMAN CHEVROLET

**DE COLOMBIAANSE AVONTUREN
VAN JOSÉ BEYAERT**

Van olympisch goud naar Escobar

130

NANDO BOERS

**BEROEP WIELRENNER DEEL 50:
SØREN KRAGH-ANDERSEN**

'Fiets en verder niets.
Dat is wat ik moet doen'

148

EN VERDER

**TEKENING TILLI:
CHANTAL VAN DEN BROEK-BRAAK
COLUMN KARSTEN KROON
LETTERKNECHT
AUTEURS BIOGRAFIEËN**

Taco van der Hoorn, eenzaam op hoogte in Andorra. Foto Martijn Tusveld

DE
LANGE
WEG
TERUG

– door –

MARK DE BRUIJN

Dat was het dan, dacht bijna-ex-wielrenner Taco van der Hoorn een jaar geleden. Het was alsof de avonturier uit zijn geplaagde hoofd trad, even vond hij zelfs berusting bij de gedachte. Inmiddels werkt hij na zijn val in de Ronde van Vlaanderen van 2023 aan een hopelijk succesvolle comeback.

BESTAAT ER EEN GROTERE GRIJNS in het peloton? Hij showt hem in Nieuw- Zeeland aan zijn camera, aan zichzelf en het meer dat gretig terug glimt in de zon aan de voet van Mount Aspiring, op het Zuidereiland.

Het is januari 2025 en onderweg had hij gedacht: ik ben méér dan die wielrenner.

Maar misschien dacht hij het al in het vliegtuig naar Nieuw-Zeeland.

Zijn zelfgekozen *bikepack*-variant op de vroege vlucht uit het peloton zou 2000 kilometer lang duren. Behalve een markeermoment zou het een doorgedreven training worden: vijftien dagen lang opgeteld 73 uur fietsen met tent en bepakking. Solo, op zijn aangepaste koersfiets. Die aansluitend dienst zal doen als reservefiets op het dak van de ploegwagen in de Tour Down Under.

Hij had de ploegleiding gevraagd of hij eens iets anders mocht proberen dan het traditionele trainingskamp in Spanje. Het is niet omdat hij anders wil zijn, al straalt dat altijd enigszins van hem af, het is omdat het beter werkt voor hem. Zijn hele carrière is een alternatief traject dat moet leiden naar een hoofdprijs in de Tour of een klassieker.

Taco van der Hoorn straalt een soort flierefluit-fietsen uit dat niet meer bestaat bij andere profs. Net wat anders en avontuurlijker, niet gedreven door de wattage-dictatuur. Dat campertje, ouder dan hijzelf, de *surfboy-look* en zijn fetisj voor kleine materiaal dingen, hij koestert het plaatje. Hij kan er niks aan doen ook dat hij blij wordt van een nóg smaller stuurtje of het dichtplakken van de tochtgaten in zijn helm, al zou het hem maar een promille voordeel opleveren.

De reis was een vrij spontane ingeving maar hij bereidt de dingen wel grondig voor. Hij zoekt precies dat ene type bagagerekje en plant zijn exotische intervalblokken geheel volgens schema, er is amper tijd om dromerig te cruisen in dit kiwi-paradijs.

Sinds hij bijna renner af was, verdringen de gedachten zich als renners in een hongerig voorjaarspeloton. Dat uitleggen is net zo lastig als verklaren waarom hij moeilijk kan aarden op één plek. Die schema's zullen wel voor houvast zijn en dat imago voor de veiligheid.

Zelfs die gedachte méér dan een wielrenner te zijn, lijkt de geplande uitkomst van zijn trip. Een reis door een schemerbestaan die anderhalf jaar duurde. Hij is een afgestudeerde prof die van filosoferen houdt, maar verwacht van hem geen epistels zoals zijn Franse collega Guillaume Martin ze publiceert. Hij is de jongensachtige man van 31 die zijn hersenspinsels alleen naar zichzelf appt en ze vervolgens nooit meer terugleest. Hij wil niet de renner zijn die voor de tweede keer maandenlang revalideerde na een hersenschudding, maar gewoon dezelfde Taco blijven.

Ik heb soms gewoon het gevoel dat ik alles fout doe, laat hij zichzelf weten na een zoveelste terugval.

De val volgt na een ook al langdurig, geleidelijk traject richting de mondiale top. Hij had eindelijk in de smiezen hoe hij méér kon halen uit zijn niet al te grote motor. Een renner die zichzelf beloofde met etappewinst in de Giro en net niet in de Tour, ze hadden de finishlijn daar in Arenberg een decimeter of wat te vroeg getrokken.

Zoomt hij uit, dan ziet hij zichzelf dagenlang uitgeteld liggen als hij net iets te veel heeft gedaan. Dan appt hij: *Je hoeft je niet schuldig te voelen als je leuke dingen doet tijdens je herstel.*

De verzamelaar van trainingsuren en lange ontsnappingen, die daar een rekenmodel én een ambacht van maakte, die gevloerd is na een boodschapje doen. Gewone mensen hebben geen idee hoe het voelt om in de Ronde van Vlaanderen met meer dan vijftig per uur op je harses te knallen doordat je een stoeprand probeert op te wippen alsof je Van der Poel bent. Of hoe het is om dagenlang niets te doen in een bergdorp waar je in je eentje woont, waar je niks anders te doen hebt dan wielrenner zijn.

Nog een stukje wandelen dan maar, door de lange winkelstraat of langs de beek. Je afvragen hoelang het geloof in een goede afloop kan wankelen. En dan de plotse ommekeer, terug naar de zelfverkozen chaos van het profbestaan.

VAN NIEUW-ZEELAND NAAR AUSTRALIË; DAN COLOMBIA EN IN ÉÉN RUK NAAR VLAANDEREN

De kleine stapjes voorwaarts hadden vooral hemzelf kunnen overtuigen, hij begreep ook wel dat geen ploeg nog op hem zat te wachten. Meer dan een jaar stilstand op zijn niveau, maanden van fietstoe-rist-trainingen van een halfuurtje... In een vroeger tijdperk had zoiets gekund. Toen reden ze de wielervariant van de Elfstedentocht nog, die hij pardoes won in oktober 2024.

‘Vet hè,’ appt hij de dag erna. De piekeraar die even de blufgozer mag uithangen, wiens logica bleef geloven dat hij zo snel op zijn vertrouwde niveau terug kon komen.

Niks talent, nadenken en blijven oefenen in geduld. Twijfels wegduwen, ook over wie hij wil zijn.

De Nieuw-Zeelandse fietsreis betekende de volgende fase, verder weg dan hij ooit aan monsterontsnappingen bij elkaar kan rijden. Dat geplaagde hoofd moest eerst leeg. En daarna door naar de Australische Tour Down Under, de seizoensopening waar nog nooit iemand kriebels bij kreeg. Vervolgens rechtstreeks door naar een hoogtestage in Colombia. Om dan in één ruk en tegen de jetlag-logica in last minute naar het Vlaamse openingsweekend te vliegen.

Let maar op, voorspelt hij, dit jaar in Kuurne is hij weer op zijn oude niveau.

Zullen we de vraag of hij dan nog eens zal terugdenken aan de val in de Ronde van Vlaanderen, op 2 april 2023, gewoon overslaan?

Andorra, Ordino, een jaar geleden

Het is geen pijn en het is er niet voortdurend. Meer een bijna permanente staat van versuffing. Zijn kameraden vertrekken naar Spanje en Italië voor hun eerste koersen. Alleen op de hoogste bergtoppen is de sneeuw de kriebelende voorjaarszon de baas, daar waar hij al een seizoen lang fietsend niet kan komen.

In de zomer na de val had wielervriend Martijn Tusveld hem met

zijn vierwiel-aangedreven camper meegenomen naar een hoogvlakte, daar waar het bergstaatje niet zo aangeharkt is.

Martijn ging dan verder met de mountainbike, hij een stukje lopen en daarna weer een dutje doen. Ze wisselen vaak muziek uit, hij begon zijn vriend best deprimerende nummers te sturen, herinnert die zich.

Taco vindt het lastig om een absoluut dieptepunt te markeren, Martijn houdt het op de nazomer. Ze gingen zwemmen in een bergmeertje. Het was die blik, het lukte niet om hem op te vrolijken. Taco zei te stoppen met zijn revalidatieschema, de druk die dat gaf deprimeerde hem.

Ze verhuisden hier vrijwel gelijktijdig naartoe, Martijns ploeggenoot Thymen Arensman volgde, zo werd het toch gezellig in hun met hoogbouw volgebouwde werkplek op 1200 meter hoogte. De *locals* praten er Catalaans, maar zo is de sfeer er niet, het is er druk en leeg tegelijk. In het weekend vormen Fransen die belastingvrije drank en sigaretten inslaan een slingerende file over de bergpas.

Martijn ging hem ook voor in een langdurige revalidatie, na een val in de Giro. ‘Het gaat altijd wel kut met een van ons,’ zegt Taco.

Ze zoeken elkaar bijna dagelijks op. Dan ziet de lange Utrechter de Zuid-Hollandse blonde lokken naderen op de elektrische opeofiets van zijn moeder. En daar maakt hij dan maar geen grappen over. Ze delen alles met elkaar, deze dagen liever over muziek dan over de koers, of over nieuwe liefdes in Nederland.

Sinds de jeugdcategory fietsen ze al samen, ze zijn even oud. Bij de Roompot-ploeg mochten ze hun eerste WorldTour wedstrijden rijden, toen zagen ze al snel dat talent iets is waarmee je kunt uitblinken bij de jeugd. Bij de grote jongens is er meer nodig, tussen de profs moet je snel leren wat je specialisme is.

In de tijden van stilstand overwegen ze verder te gaan met een studie, zonder hun metier te veel te relativieren, want dan kun je het wel schudden.

Taco is een afgestudeerde bewegingswetenschapper, dat wordt ook zijn vluchtroute als het niet snel beteren wil. Coachen vindt hij bijna net zo leuk als fietsen. Hij hoorde zichzelf laatst zeggen in een radio-interview dat hij nog een schema in gedachten heeft dat hem kan klaarstomen voor de Tour. Alsof hij over een pupil sprak, alsof hij bij twijfel terugvalt in zijn rol van goedlachse optimist.

Zijn specialisme haalt de televisie-uitzendingen als de lange vlucht slaagt, kijkers zien dan niet dat hij twee koersen in één rijdt. Eerst z’n piekwattages trappen om weg te komen en dat nog eens in de finale.

Hij is geen klimmer en geen sprinter maar leerde reserves bij elkaar te trainen voor die beslissende kilometers, dat kunnen de meeste avonturiers niet. Het lezen van de koers ook, op academisch niveau. Hij weet hoe je net iets langer van de slipstream kunt profiteren, wanneer je de adrenalinekraan niet te ver open moet zetten. Het is een talent dat uit nood is geboren; bij maximale inspanningsteden legt hij het af tegen de rest.

Wageningen, april 2024

Koningsdag met voor het bezoek koffie in een Bernard en Juliana-mok, zoals je die treft in studentenhuizen of keukens van oudere mensen. Ja, wat zal hij eens zeggen: dat het wel gaat?

Vanavond wil hij met Martijn naar de vrijmarkt in Utrecht, de meest overprikkelde plek des vaderlands. Ook daar moet hij leren doorheen te komen.

Dit is zijn laatste permanente Nederlandse verblijfplaats, het Wageningse wielrennershuis waar hij graag logeert. Huisbaas Jan-Willem van Schip is zijn andere vertrouweling, die weet ook precies hoe het met hem gaat. Hopeloos is niet het goede woord, legt hij zorgvuldig formulerend uit. Alsof het herschikken van de termen hem perspectief geeft.

Vorige maand was de negatieve split, er is nu weer een schema in zijn hoofd. Hij coacht de Amerikaanse baanwielrenner Peter Moore, die tegenwoordig in het Wageningse kot woont en die zich zou kunnen kwalificeren voor de Olympische Spelen. Daar naartoe om voor Jan-Willem te supporteren, misschien is dat wel een realistischer doel dan de Tour halen.

Al kan hij amper een halfuur fietsen, niet te verwarren met trainen, hij zegt weer met dezelfde aarzeling dat de slechtste periode achter hem ligt. Hij voelt nog steeds de behoefte niet om te delen wat hij denkt tijdens zijn sombere momenten. Na zijn vorige hersenschudding wilde hij te snel te veel, toen duurde het herstel uiteindelijk een halfjaar. Kort daarna won hij een etappe in de BinckBank Tour, die ervaring leerde hem nog beter doseren: het is de kunst van het leren minderen.

Weken, maandenlang platliggen blijkt alleen niet te werken, je moet je hoofd juist dwingen om met prikkels om te gaan. En een dag iets te veel doen betekent dan ook een terugslag incasseren die dagen kan duren. Hij raadpleegde een sportarts die gespecialiseerd is in voetballers met een hersenschudding. Maar bij hem heeft het niet veel effect.

Taco van der Hoorn, bikepackend in Nieuw-Zeeland. Foto privéarchief

Met zijn Belgische ploeg Intermarché-Wanty heeft hij soms wekenlang geen contact. Daar wil hij weinig over kwijt en ook niet over de date in zijn leven, wanneer noem je die nog een date en wanneer niet? Hij wil vooral uitstralen dat hier geen verslagen man zit. Een piekeraar, dat wel, maar eentje *in control*.

Hij heeft weer drie kwartier gefietst vanmorgen, daarna doet hij zijn dutje. Vaak fietst hij 's middags nog zo'n ritje, al zijn activiteiten zijn bewust gekozen prikkels. Je had me een maand of twee geleden moeten zien, zegt hij aarzelend, toen dacht hij dat het wel klaar was.

Andorra, mei 2024.

Een uur lang gefietst, klinkt het triomfantelijk. Hij heeft een nieuw schema bedacht samen met zijn fysio, het is een kwestie van nóg meer overdreven rustig opbouwen.

Nu volgt de fase van prikkels opzettelijk leren negeren, dat klinkt dubbel ja, als je ook nog rustig aan moet doen en de ploeg wil weten of hij nog in actie denkt te komen dit jaar. Gelukkig heeft hij ook een nieuwe liefde gevonden als cosponsor van zijn mentale welzijn.

Hij begrijpt wel dat ze bij de ploeg momenteel druk zijn met ren-